

A7-0271/2011

14.7.2011

*****I**

SPRAWOZDANIE

w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych norm dotyczących kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz zakresu udzielanej ochrony (przekształcenie)

(COM(2009)0551 – C7-0250/2009 – 2009/0164(COD))

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Sprawozdawca: Jean Lambert

(Przekształcenie – art. 87 Regulaminu)

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu.)

Poprawki do projektu aktu

W poprawkach Parlamentu zmiany do projektu aktu **zaznacza się wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Oznakowanie *zwykłą kursywą* jest wskazówką dla służb technicznych dotyczącą propozycji korekty elementów projektu aktu w celu ustalenia tekstu końcowego (np. elementów w oczywisty sposób błędnych lub pominiętych w danej wersji językowej). Sugestie korekty wymagają zgody właściwych służb technicznych.

W poprawkach do aktów istniejących trzecia i czwarta linijka w nagłówku poprawki w projekcie aktu zawiera, odpowiednio, odniesienie do istniejącego aktu i postanowienia tego aktu, które ulega zmianie. Fragmenty przepisu aktu istniejącego, do którego Parlament wprowadza zmiany, a który nie został zmieniony w projekcie aktu, zaznacza się **wytłuszczonym drukiem**. Ewentualne skreślenia w obrębie takich fragmentów zaznaczane są w sposób następujący: [...].

SPIS TREŚCI

	Page
PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO.....	5
UZASADNIENIE	40
ZAŁĄCZNIK: PISMO KOMISJI PRAWNEJ	42
ZAŁĄCZNIK: OPINIA GRUPY KONSULTACYJNEJ SŁUŻB PRAWNYCH PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I KOMISJI.....	44
PROCEDURA.....	47

PROJEKT REZOLUCJI LEGISLACYJNEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

**w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych norm dotyczących kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz zakresu udzielanej ochrony (przekształcenie)
(COM(2009)0551 – C7-0250/2009 – 2009/0164(COD))**

(Zwykła procedura legislacyjna – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0551),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. c) pkt 2 lit. a) i pkt. 3 lit. a) traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0250/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 78 ust. 2 lit. a) i b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 kwietnia 2010 r.¹,
 - po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych²,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 2 lutego 2010 r. skierowane do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 87 i art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0271/2011),
- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że omawiany wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do ujednoczenia niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi

¹ Dz.U. C 18 z 19.1.2011, s. 80.

² Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

zmianami wnioszek zawiera proste ujednoczenie istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,

1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

STANOWISKO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
W PIERWSZYM CZYTANIU*

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie **norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub
bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, *jednolitego statusu
uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej*** oraz zakresu
udzielanej ochrony

PARLEMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat *o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)*, w szczególności jego
art. 78 pkt 2 lit. a) *i b)*,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony należy wprowadzić szereg zasadniczych zmian³. W trosce o jasność dyrektywę tę należy przekształcić.
- (2) Wspólna polityka azylowa, obejmująca wspólny europejski system azylowy, stanowi nieodłączny element realizacji celu Unii Europejskiej dotyczącego stopniowego

* Poprawki: nowe lub zmienione fragmenty tekstu zaznaczono wytłuszczonym drukiem i kursywą; symbol **█** wskazuje skreślenia.

¹ Opinia przedłożona w dniu 28 kwietnia 2010 r. (Dz.U. C 18 z 19.1.2011, s. 80).

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia

³ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

tworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości otwartej dla wszystkich tych, którzy zmuszeni okolicznościami zasadnie szukają ochrony w *Unii*.

- (3) Rada Europejska na specjalnym posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. uzgodniła podjęcie wysiłków na rzecz ustanowienia wspólnego europejskiego systemu azylowego, opartego na pełnym i integralnym stosowaniu Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r. („Konwencja genewska”), uzupełnionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. („protokół”), utrzymując w ten sposób zasadę non-refoulement i dopilnowując, by nikt nie został odesłany i ponownie prześladowany.
- (4) Konwencja genewska i protokół stanowią fundamenty międzynarodowego reżimu prawnego ochrony uchodźców.
- (5) Konkluzje z Tampere przewidują, że w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego należy w krótkim terminie zbliżyć przepisy o uznawaniu uchodźców i o zakresie statusu uchodźcy.
- (6) Konkluzje z Tampere przewidują także, iż przepisy dotyczące statusu uchodźcy należy uzupełnić o środki dotyczące uzupełniających form ochrony, oferujące odpowiedni status każdej osobie potrzebującej takiej ochrony.
- (7) Pierwsza faza tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego została obecnie ukończona. W dniu 4 listopada 2004 r. Rada Europejska przyjęła program haski określający cele, które mają zostać osiągnięte w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w latach 2005–2010. W tym kontekście w programie haskim wezwano Komisję Europejską do zakończenia oceny aktów prawnych przyjętych w tej pierwszej fazie oraz do przedstawienia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu aktów i środków drugiej fazy, by zostały one przyjęte przed końcem 2010 r. ■
- (8) W przyjętym w dniach 15-16 października 2008 r. Europejskim pakcie o imigracji i azylu Rada Europejska stwierdziła, że pomiędzy państwami członkowskimi istnieją znaczne różnice w zakresie udzielania ochrony i jej form, oraz wezwała do zakończenia procesu utworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, przewidzianego w programie haskim, a co za tym idzie, zapewnienia wyższego poziomu ochrony.
- (8a) ***W programie sztokholmskim Rada Europejska powtórzyła swoje zaangażowanie w realizację celu, jakim jest utworzenie najpóźniej do 2012 r. wspólnej przestrzeni ochrony i solidarności, opartej na wspólnej procedurze azylowej i jednolitym statusie osób otrzymujących ochronę międzynarodową, zgodnie z art. 78 TFUE.***
- (9) W świetle wyników przeprowadzonych ocen należy na obecnym etapie potwierdzić zasady leżące u podstaw dyrektywy 2004/83/WE, a jednocześnie postarać się na gruncie wyższych norm o większe zbliżenie przepisów o uznawaniu oraz zakresie ochrony międzynarodowej ■ .
- (10) Należy zmobilizować zasoby Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców oraz

Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, by odpowiednio wesprzeć wysiłki państw członkowskich we wdrażaniu norm określonych w drugiej fazie wspólnego europejskiego systemu azylowego, w szczególności tych państw członkowskich, których systemy azylowe znajdują się pod szczególną i niewspółmierną presją, zwłaszcza ze względu na ich położenie geograficzne lub sytuację demograficzną.

- (11) Głównym celem niniejszej dyrektywy jest po pierwsze to, by państwa członkowskie stosowały wspólne kryteria identyfikacji osób rzeczywiście potrzebujących ochrony międzynarodowej, a po drugie, by osoby takie miały dostęp do minimalnego poziomu świadczeń we wszystkich państwach członkowskich.
- (12) Zbliżenie przepisów dotyczących uznawania oraz zakresu statusu uchodźcy i ochrony uzupełniającej powinno pomóc ograniczyć wtórny przepływ wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową między państwami członkowskimi, spowodowany wyłącznie różnicami w przepisach prawnych.
- (13) **Państwa członkowskie powinny być uprawnione do wprowadzania lub utrzymywania przepisów korzystniejszych *niż normy określone w niniejszej dyrektywie* w odniesieniu do obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców ubiegających się o ochronę międzynarodową w danym państwie członkowskim, przy założeniu, że powodem złożenia takiego wniosku jest to, że zainteresowana osoba jest uchodźcą w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej lub osobą *kwalifikującą się do otrzymania* ochrony *uzupełniającej*.**
- (14) Obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy, którzy są uprawnieni do przebywania na terytorium państw członkowskich nie z powodów związanych z potrzebą ochrony międzynarodowej, ale z powodów uznaniowych motywowanych współczuciem lub względami humanitarnymi, nie są objęci zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
- (15) Niniejsza dyrektywa uwzględnia prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej¹. Celem niniejszej dyrektywy jest w szczególności zapewnienie pełnego poszanowania godności ludzkiej i prawa do azylu dla osób ubiegających się o azyl oraz towarzyszących im członków ich rodzin oraz wspieranie stosowania art. 1, 7, **II**, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 i 35 karty, w związku z czym należy odpowiednio wdrożyć niniejszą dyrektywę .
- (16) W odniesieniu do traktowania osób objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie są związane zobowiązaniami wynikającymi z aktów prawa międzynarodowego, których są stronami, **w tym zwłaszcza aktów zakazujących dyskryminacji**.
- (17) Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny w pierwszym rzędzie dążyć do najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka zgodnie z konwencją ONZ o prawach dziecka z 1989 r. **Oceniając najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka, państwa członkowskie powinny w szczególności uwzględnić zasadę**

¹ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, s. 1.

jedności rodziny, dobro i rozwój społeczny małoletniego, względy bezpieczeństwa oraz opinię małoletniego, stosownie do jego wieku i dojrzałości.

- (18) Należy rozszerzyć pojęcie „członków rodziny”, uwzględniając różnorodne szczególne sytuacje zależności oraz zwracając szczególną uwagę na najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka.
- (19) Niniejsza dyrektywa nie narusza Protokołu w sprawie prawa azylu dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, dołączonego do ***Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i TFUE***.
- (20) Uznanie statusu uchodźcy jest aktem deklaratoryjnym.
- (21) Konsultacje z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców UNHCR mogą dostarczyć państwom członkowskim cennych wskazówek podczas określania statusu uchodźcy zgodnie z art. 1 konwencji genewskiej.
- (22) Jako wytyczne dla właściwych organów krajowych państw członkowskich w stosowaniu konwencji genewskiej należy ustanowić normy dotyczące definicji i zakresu statusu uchodźcy.
- (23) Konieczne jest wprowadzenie wspólnych kryteriów uznawania wnioskodawców ubiegających się o azyl za uchodźców w rozumieniu art. 1 konwencji genewskiej.
- (24) W szczególności konieczne jest wprowadzenie wspólnych pojęć „potrzeby ochrony powstałej po przybyciu do państwa członkowskiego”, „źródeł krzywdy i ochrony”, „ochrony wewnętrznej” oraz „prześladowania”, w tym „powodów prześladowania”.
- (25) Ochronę może zapewnić państwo lub spełniające warunki niniejszej dyrektywy partie lub organizacje (w tym organizacje międzynarodowe), które kontrolują region lub większy obszar na terytorium danego państwa, ***jeżeli chcą one i mogą zapewnić ochronę***. Taka ochrona powinna być skuteczna i ***mieć charakter nietymczasowy***.
- (26) Wewnętrzna ochrona ***przed prześladowaniem lub poważną krzywdą*** powinna być faktycznie dostępna wnioskodawcy w części terytorium kraju jego pochodzenia, do której może on bezpiecznie i legalnie pojechać i uzyskać wstęp oraz w której, ***jak można zasadnie zakładać***, może się on osiedlić. ***Jeżeli prześladowania dopuszcza się państwo lub jego przedstawiciele, to należy zakładać, że wnioskodawcy nie jest dostępna skuteczna ochrona. Jeżeli wnioskodawca jest małoletnim bez opieki, to elementem oceny, czy ochrona jest faktycznie dostępna, powinna być dostępność rozwiązań opiekuńczych najlepiej zabezpieczających interesy małoletniego bez opieki.***
- (27) Podczas dokonywania oceny wniosków o ochronę międzynarodową składanych przez małoletnich państwa członkowskie powinny zwracać uwagę na formy prześladowania odnoszące się w szczególności do dzieci.
- (28) Jednym z warunków kwalifikowania się do otrzymania statusu uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej jest związek przyczynowy między

■ czynnikiem rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do szczególnej grupy społecznej ■ **a aktami prześladowania lub** brakiem ochrony ■ przed **takimi aktami**.

- (29) Równie konieczne jest wprowadzenie wspólnego pojęcia przynależności do szczególnej grupy społecznej jako powodu prześladowania. Definiując szczególną grupę społeczną, należy zwrócić należytą uwagę na aspekty związane z płcią wnioskodawcy, **jeżeli mają one związek z uzasadnioną obawą wnioskodawcy przed prześladowaniem, w tym na tożsamość płciową i orientację seksualną, które to aspekty mogą być powiązane z określoną tradycją prawną i zwyczajami, prowadzącymi na przykład do okaleczania narządów płciowych, przymusowej sterylizacji czy przymusowej aborcji**.
- (30) Działania sprzeczne z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych zostały wymienione w preambule oraz w art. 1 i 2 Karty Narodów Zjednoczonych i są między innymi odzwierciedlone w rezolucjach Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczących środków zwalczania terroryzmu, w których stwierdza się, że „działania, metody i praktyki terrorystyczne są sprzeczne z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych” i że „świadome finansowanie, planowanie oraz stymulowanie działań terrorystycznych jest także sprzeczne z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych”.
- (31) „Status”, o którym mowa w art. 14, może także obejmować status uchodźcy.
- (32) Należy także ustanowić ■ normy dotyczące definicji oraz zakresu statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej. Ochrona uzupełniająca powinna mieć charakter komplementarny i dodatkowy wobec ochrony uchodźców przewidzianej w konwencji genewskiej.
- (33) Konieczne jest wprowadzenie **wspólnych** kryteriów, na podstawie których wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową będą uznawani za kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej. Kryteria takie powinny wynikać ze zobowiązań międzynarodowych określonych instrumentami ochrony praw człowieka i z praktyki obowiązującej w państwach członkowskich.
- (34) Ryzyko, na które jest narażona ogólnie ludność danego państwa lub jej część, zasadniczo nie stanowi samo w sobie indywidualnego zagrożenia, które można by uznać za poważną krzywdę.
- (35) Członkowie rodziny są zazwyczaj, z racji samego pokrewieństwa z uchodźcą, narażeni na akty prześladowania w sposób, który może stanowić podstawę nadania im statusu uchodźcy.
- (36) Pojęcie bezpieczeństwa narodowego i porządku publicznego dotyczy także przypadków, w których obywatel państwa trzeciego należy do ugrupowania wspierającego międzynarodowy terroryzm lub sam takie ugrupowanie wspiera.
- (36a) **Decydując o uprawnieniach do otrzymania świadczeń zapisanych w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny należycie uwzględnić najlepsze**

zabezpieczenie interesów dziecka oraz szczególne sytuacje zależności od beneficjenta ochrony międzynarodowej w przypadku bliskich krewnych już przebywających w państwie członkowskim, a niebędących członkami rodziny beneficjentów ochrony międzynarodowej. W szczególnych okolicznościach, jeżeli bliskim krewnym beneficjenta ochrony międzynarodowej jest żonaty małoletni lub zamężna małoletnia, którym nie towarzyszy jednak małżonek lub małżonka, to najlepszego zabezpieczenia interesów małoletniego można upatrywać w przebywaniu z rodziną, z której się wywodzi.

- (37) Odpowiadając na zawarty w programie *sztokholmskim* apel, by ustanowić jednolity *status uchodźców i osób kwalifikujących się do ochrony uzupełniającej*, należy, z zastrzeżeniem koniecznych i obiektywnie uzasadnionych odstępstw, przyznać beneficjentom ochrony uzupełniającej takie same prawa i świadczenia, z jakich *korzystają* uchodźcy *zgodnie z niniejszą dyrektywą*, oraz stosować do nich takie same kryteria kwalifikowalności.
- (38) W granicach określonych przez zobowiązania międzynarodowe państwa członkowskie mogą postanowić, że przyznanie świadczeń dotyczących dostępu do zatrudnienia, opieki społecznej, opieki zdrowotnej oraz dostępu do ułatwień integracyjnych wymaga uprzedniego wydania zezwolenia na pobyt.
- (39) Aby beneficjenci ochrony międzynarodowej mogli skuteczniej korzystać z praw i świadczeń określonych w niniejszej dyrektywie, konieczne jest uwzględnienie ich specyficznych potrzeb i szczególnych trudności integracyjnych, którym muszą sprostać, *bez uszczerbku dla możliwości wprowadzenia lub utrzymania przez państwa członkowskie bardziej korzystnych norm, co zasadniczo nie powinno prowadzić do traktowania korzystniejszego niż przewidziane dla obywateli danego państwa członkowskiego.*
- (40) W tym względzie niezbędne są starania służące przede wszystkim rozwiązaniu problemów, które beneficjentom ochrony międzynarodowej uniemożliwiają faktyczny dostęp do związanych z zatrudnieniem możliwości kształcenia i szkolenia zawodowego, *a które są związane między innymi z ograniczeniami finansowymi.*
- (41) Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do świadczeń finansowych przyznawanych przez państwa członkowskie w celu promowania kształcenia.
- (42) Należy rozważyć szczególne środki mające skutecznie zaradzić trudnościom, które beneficjenci ochrony międzynarodowej napotykają w praktyce przy nostryfikacji zagranicznych dyplomów, świadectw lub innych dowodów potwierdzających formalne kwalifikacje, w szczególności z powodu braku dokumentacji oraz niemożliwości poniesienia kosztów związanych z procedurami uznawania.
- (43) W szczególności w celu uniknięcia trudności socjalnych celowe jest, aby w kontekście pomocy socjalnej beneficjentom ochrony międzynarodowej zapewnić odpowiednią opiekę społeczną i środki utrzymania bez dyskryminacji. *W odniesieniu do opieki społecznej tryb i szczególne warunki oferowania podstawowych świadczeń beneficjentom ochrony uzupełniającej powinno określać prawo krajowe. Możliwość ograniczenia świadczeń dla beneficjentów ochrony*

uzupełniającej do świadczeń podstawowych należy rozumieć tak, by pojęcie to obejmowało przynajmniej minimalny dochód, pomoc w przypadku choroby oraz pomoc dla kobiet w ciąży i osób wychowujących dzieci w takim zakresie, w jakim są one przyznawane obywatelom danego państwa członkowskiego zgodnie z jego ustawodawstwem.

- (44) Beneficjentom ochrony międzynarodowej należy zapewnić dostęp do opieki zdrowotnej, zarówno w zakresie zdrowia fizycznego, jak i psychicznego.
- (45) W programach integracyjnych skierowanych do *osób, którym przyznano status uchodźców lub osób potrzebujących pomocy uzupełniającej*, należy w jak najszerszym zakresie uwzględniać ich specyficzne potrzeby i położenie, *przy czym w stosownych przypadkach programy te powinny obejmować szkolenia językowe oraz informacje na temat indywidualnych praw i obowiązków związanych ze statusem osób potrzebujących ochrony w danym państwie członkowskim.*
- (46) Wdrażanie niniejszej dyrektywy należy regularnie oceniać, biorąc pod uwagę w szczególności zmiany w międzynarodowych zobowiązaniach państw członkowskich pod względem zasady non-refoulement, zmiany na rynkach pracy w państwach członkowskich oraz rozwój wspólnych podstawowych zasad integracji.
- (47) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie ustanowienie ■ norm dotyczących udzielania ochrony międzynarodowej obywatelom państw trzecich i bezpaństwowcom przez państwa członkowskie oraz ustalenie zakresu udzielanej ochrony, nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, ale ze względu ze względu na swoją skalę i skutki niniejszej dyrektywy mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie *Unii*, *Unia* może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 *TUE*. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (47a) *Zgodnie z art. 1 i 2 oraz 4a ust. 1 Protokołu (nr 21) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w sprawie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, który jest dołączony do TUE i TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani jej nie stosują.*
- (48) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, który jest dołączony do *TUE* i *TFUE*, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (49) Obowiązek przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które wprowadzają merytoryczne zmiany względem wcześniejszej dyrektywy. Obowiązek przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszej dyrektywy.
- (50) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich pod względem określonego w załączniku I część B terminu jej przeniesienia do prawa krajowego,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa ma określać **■** normy pozwalające określić, czy obywatele państw trzecich lub bezpaństwowcy kwalifikują się do otrzymania ochrony międzynarodowej oraz jaki powinien być zakres udzielanej im ochrony.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje :

- a) „ochrona międzynarodowa” oznacza status uchodźcy lub status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej określony w lit. e) i g);
- b) „beneficjenci ochrony międzynarodowej” oznaczają osoby, którym nadano status uchodźcy lub status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej określony w lit. e) i g);
- c) „konwencja genewska” oznacza Konwencję dotyczącą statusu uchodźców podpisaną w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r., ze zmianami wprowadzonymi przez protokół nowojorski z dnia 31 stycznia 1967 r.;
- d) „uchodźca” oznacza obywatela państwa trzeciego, który na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem z powodu swojej rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do szczególnej grupy społecznej przebywa poza państwem swojego obywatelstwa i nie może lub nie chce z powodu tej obawy korzystać z ochrony tego państwa, lub bezpaństwowca, który przebywając z takich samych powodów jak wyżej poza państwem swojego dawnego miejsca zwykłego pobytu, nie może lub nie chce z powodu tej obawy powrócić do tego państwa i do którego nie ma zastosowania art. 12;
- e) „status uchodźcy” oznacza uznanie przez państwo członkowskie obywatela państwa trzeciego albo bezpaństwowca za uchodźcę;
- f) „osoba kwalifikująca się do otrzymania ochrony uzupełniającej” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który nie kwalifikuje się do uznania go za uchodźcę, lecz co do którego wykazano zasadnie, że jeśli wróci do swojego kraju pochodzenia, a w przypadku bezpaństwowca – do państwa swojego dawnego miejsca zwykłego pobytu, może mu rzeczywiście grozić poważna krzywda określona w art. 15, i do którego nie ma zastosowania art. 17 ust. 1 i 2 oraz który nie może lub ze względu na takie ryzyko nie chce korzystać z ochrony tego państwa;

- g) „status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej” oznacza uznanie przez państwo członkowskie obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca za osobę kwalifikującą się do otrzymania ochrony uzupełniającej;
- h) „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wniosek do państwa członkowskiego o ochronę złożony przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, którego można uznać za osobę ubiegającą się o status uchodźcy lub status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, a który nie występuje wyraźnie o inny rodzaj ochrony pozostający poza zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i mogący stanowić przedmiot osobnego wniosku;
- i) „wnioskodawca” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, ale w odniesieniu do jego wniosku nie zapadła jeszcze prawomocna decyzja;
- j) „członkowie rodziny” oznaczają, o ile rodzina istniała już w kraju pochodzenia, niżej wymienionych członków rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej, którzy przebywają w tym samym państwie członkowskim w związku z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej:
- małżonek beneficjenta ochrony międzynarodowej lub będący stanu wolnego partner tego beneficjenta, z którym beneficjent pozostaje w stałym związku, jeżeli ustawodawstwo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje pary niepozostające w związku małżeńskim w sposób porównywalny do par pozostających w związku małżeńskim, zgodnie z jego prawem odnoszącym się do *obywateli państw trzecich*;
 - małoletnie dzieci par, o których mowa w tiret pierwszym, lub beneficjenta ochrony międzynarodowej, pod warunkiem że nie pozostają w związku małżeńskim oraz bez względu na to, czy są dziećmi ślubnymi, nieslubnymi czy adoptowanymi zgodnie z przepisami prawa krajowego;
-
- ojciec, matka lub inny dorosły ■ odpowiedzialny za beneficjenta ochrony międzynarodowej z mocy prawa lub z mocy *stosowanej w danym państwie członkowskim praktyki*, jeżeli beneficjent jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim ■ ;
-
- k) „małoletni” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który nie ukończył 18 lat;
- l) „małoletni bez opieki” oznacza małoletniego, który przybywa na terytorium państw członkowskich bez opieki osoby dorosłej odpowiedzialnej za niego z mocy prawa lub z mocy *praktyki stosowanej w danym państwie członkowskim*, dopóki nie zostanie on faktycznie objęty opieką przez taką osobę; pojęcie to obejmuje również małoletniego, który zostaje pozbawiony opieki po przybyciu na terytorium państw członkowskich;

- m) „zezwolenie na pobyt” oznacza zezwolenie lub upoważnienie wydane przez organy państwa członkowskiego w formie przewidzianej prawem tego państwa i pozwalające obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi na przebywanie na jego terytorium;
- n) „kraj pochodzenia” oznacza państwo(-a), którego(-ych) obywatelstwo posiada dana osoba, a w przypadku bezpaństwowców – państwo dawnego miejsca zwykłego pobytu.

Artykuł 3

Korzystniejsze normy

Państwa członkowskie mogą wprowadzać lub utrzymywać korzystniejsze normy pozwalające określić, kto może zostać zakwalifikowany jako uchodźca lub osoba potrzebująca ochrony uzupełniającej, oraz pozwalające określić zakres ochrony międzynarodowej, pod warunkiem że normy te będą zgodne z niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ II

Ocena wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej

Artykuł 4

Ocena faktów i okoliczności

1. Państwa członkowskie mogą nałożyć na wnioskodawcę obowiązek jak najszybszego przedstawienia wszystkich elementów niezbędnych do uzasadnienia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Obowiązkiem państwa członkowskiego jest ocenienie odpowiednich elementów wniosku we współpracy z wnioskodawcą.
2. Na elementy, o których mowa w ust. 1, składają się oświadczenia wnioskodawcy oraz wszelkie dokumenty znajdujące się w jego posiadaniu odnoszące się do jego wieku, przeszłości, w tym przeszłości uwzględnianych krewnych, jego tożsamości, obywatelstwa (obywatelstw), państwa (państw) i miejsca (miejsc) poprzedniego pobytu, wcześniejszych wniosków azytowych, tras podróży, dokumentów podróży oraz powodów występowania o udzielenie ochrony międzynarodowej.
3. Ocena wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jest przeprowadzana jest indywidualnie dla każdego przypadku i obejmuje m.in.:
 - a) wszystkie istotne fakty odnoszące się do kraju pochodzenia w momencie podejmowania decyzji w sprawie wniosku, w tym również przepisy ustawowe i wykonawcze kraju pochodzenia oraz sposoby ich wykonywania;
 - b) odpowiednie oświadczenia i dokumenty przedstawione przez wnioskodawcę, informujące, czy wnioskodawca doznał lub może doznać prześladowań lub poważnej krzywdy;
 - c) indywidualną sytuację i osobiste uwarunkowania wnioskodawcy, w tym takie

czynniki, jak jego przeszłość, płeć i wiek – by ocenić, czy w świetle osobistych uwarunkowań wnioskodawcy akty, których doświadczył lub na które mógłby zostać narażony, stanowią prześladowanie lub powodują poważną krzywdę;

- d) ustalenie, czy działalność wnioskodawcy od chwili opuszczenia kraju pochodzenia służyła wyłącznie lub głównie stworzeniu warunków koniecznych do ubiegania się o ochronę międzynarodową – by ocenić, czy taka działalność narazi wnioskodawcę na prześladowanie lub poważną krzywdę, jeśli powróci on do tego kraju;
- e) ustalenie, czy od wnioskodawcy można by racjonalnie oczekiwać, że powinien skorzystać z ochrony innego państwa, na którego obywatelstwo mógłby się powołać.

4. Fakt, że wnioskodawca już doznał prześladowania lub poważnej krzywdy albo że bezpośrednio groziło mu takie prześladowanie lub poważna krzywda, jest istotną przesłanką potwierdzającą uzasadnioną obawę wnioskodawcy przed prześladowaniem lub rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, chyba że istnieją zasadne powody, aby uznać, iż akty prześladowania lub wyrządzania poważnej krzywdy się nie powtórzą.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje zasadę, że obowiązkiem wnioskodawcy jest uzasadnienie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, i gdy niektóre treści oświadczeń wnioskodawcy nie są poparte dokumentami ani innymi dowodami, potwierdzenie takich treści nie jest konieczne pod następującymi warunkami:

- a) wnioskodawca poczynił rzeczywisty wysiłek, aby uzasadnić swój wniosek;
- b) wszystkie właściwe elementy będące w posiadaniu wnioskodawcy zostały przedstawione oraz złożono zadowalające wyjaśnienia co do braku innych istotnych elementów;
- c) oświadczenia wnioskodawcy zostały uznane za spójne i wiarygodne i nie są sprzeczne z dostępnymi szczegółowymi i ogólnymi informacjami mającymi znaczenie dla sprawy wnioskodawcy;
- d) wnioskodawca wystąpił o udzielenie ochrony międzynarodowej w najwcześniejszym możliwym terminie, chyba że może on wskazać zasadny powód, dlaczego tego nie zrobił; oraz
- e) stwierdzono ogólną wiarygodność wnioskodawcy.

Artykuł 5

Potrzeba ochrony międzynarodowej powstała po przybyciu do państwa członkowskiego

1. Podstawą uzasadnionej obawy przed prześladowaniem lub rzeczywistego ryzyka doznania poważnej krzywdy mogą być wydarzenia, które miały miejsce po tym, jak wnioskodawca opuścił kraj pochodzenia.

2. Podstawą uzasadnionej obawy przed prześladowaniem lub rzeczywistego ryzyka doznania poważnej krzywdy może być działalność, jaką podejmował po opuszczeniu kraju pochodzenia, w szczególności jeżeli ustalono, że działalność ta stanowi wyraz i kontynuację

przekonań lub poglądów posiadanych w kraju pochodzenia.

3. Bez uszczerbku dla konwencji genewskiej państwa członkowskie mogą postanowić, że wnioskodawcy, który złożył kolejny wniosek, nie nadaje się statusu uchodźcy, jeśli ryzyko prześladowania wynika z okoliczności wywołanych celowo przez samego wnioskodawcę po opuszczeniu kraju pochodzenia.

Artykuł 6

Podmioty dopuszczające się prześladowania lub wyrządzające poważną krzywdę

Podmiotami dopuszczającymi się prześladowania lub wyrządzającymi poważną krzywdę są m.in.:

- a) państwo;
- b) partie lub organizacje kontrolujące państwo lub znaczną część jego terytorium;
- c) podmioty niepubliczne, jeśli można wykazać, że podmioty wymienione w lit. a) i b), w tym organizacje międzynarodowe, nie mogą lub nie chcą udzielić ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą, zdefiniowanej w art. 7.

Artykuł 7

Podmioty udzielające ochrony

1. Ochrona przed prześladowaniem lub poważną krzywdą █ może być udzielana wyłącznie przez:

- a) państwo; lub
- b) partie lub organizacje, w tym organizacje międzynarodowe, kontrolujące państwo lub znaczną część jego terytorium, *o ile* chcą i mogą **oferować ochronę zgodnie z ust. 2**.

2. **Ochrona taka musi być skuteczna i trwała.** Udzielanie **takiej** ochrony zasadniczo oznacza, że podmioty wskazane w ust. 1 *lit. a) i b)* podejmują racjonalne działania mające zapobiec prześladowaniu lub wyrządzaniu poważnej krzywdy, stosując między innymi skuteczny system prawny do wykrywania i ścigania aktów stanowiących prześladowanie lub powodujących poważną krzywdę oraz do karania za nie, oraz że wnioskodawca ma dostęp do takiej ochrony.

3. Oceniając, czy organizacja międzynarodowa kontroluje państwo lub znaczną część jego terytorium i czy udziela ochrony zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 2, państwa członkowskie uwzględniają wszelkie wytyczne zawarte w odpowiednich aktach prawnych Rady.

Artykuł 8

Ochrona wewnętrzna

1. Oceniając wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie mogą stwierdzić, że wnioskodawca nie potrzebuje ochrony międzynarodowej, jeśli **na części terytorium kraju pochodzenia:**

- a) **nie zachodzi uzasadniona obawa, że będzie on prześladowany, lub nie istnieje realne niebezpieczeństwo, że doświadczy on poważnej krzywdy, lub**
- b) ma on dostęp do zdefiniowanej w art. 7 ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą

a także może on bezpiecznie i legalnie pojechać i uzyskać wstęp do tej części kraju **oraz można racjonalnie oczekiwać, że może on się tam osiedlić.**

2. Oceniając, czy wnioskodawca ma **uzasadnione powody obawiać się, że będzie prześladowany, lub czy istnieje realne niebezpieczeństwo, że doświadczy on poważnej krzywdy, lub czy ma on** dostęp do ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą w części terytorium kraju pochodzenia zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie, przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosku, uwzględniają ogólną sytuację panującą w tej części kraju oraz osobiste uwarunkowania wnioskodawcy **zgodnie z art. 4.** W tym celu państwa członkowskie dopilnowują, aby uzyskano dokładne i aktualne informacje z **odpowiednich** źródeł, takich jak Urząd Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców (UNHCR) i Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu.

ROZDZIAŁ III

Kwalifikowanie się do otrzymania statusu uchodźcy

Artykuł 9

Akty prześladowania

1. Aby czyn mógł zostać uznany za akt prześladowania w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej, musi on:
 - a) być na tyle poważny pod względem swojej istoty lub powtarzalności, by stanowić poważne naruszenie podstawowych praw człowieka, w szczególności praw, od których przestrzegania nie można się uchylić na mocy art. 15 ust. 2 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; lub
 - b) być kumulacją różnych środków, w tym takich naruszeń praw człowieka, które są na tyle poważne, by oddziaływać na jednostkę w sposób podobny do określonego w lit. a).
2. Akty prześladowania określone w ust. 1 mogą przybierać między innymi formę:
 - a) aktów przemocy fizycznej lub psychicznej, w tym aktów przemocy seksualnej;
 - b) środków prawnych, administracyjnych, policyjnych lub sądowych, które same w sobie są dyskryminujące lub które są stosowane w sposób dyskryminujący;

- c) ścigania lub kar, które są nieproporcjonalne lub dyskryminujące;
 - d) odmowy sądowego środka zaskarżenia, której skutkiem jest kara nieproporcjonalna lub dyskryminująca;
 - e) ścigania lub kar za odmowę odbycia służby wojskowej podczas konfliktu, jeżeli odbycie służby wojskowej pociągałoby za sobą dokonywanie przestępstw lub czynów objętych klauzulami wyłączającymi określonymi w art. 12 ust. 2;
 - f) czynów wymierzonych w osoby określonej płci lub w dzieci.
3. Zgodnie z art. 2 lit. *d*) musi istnieć związek między powodami określonymi w art. 10 a aktami prześladowania określonymi w ust. 1 lub brakiem ochrony przed takimi aktami.

Artykuł 10

Powody prześladowania

1. Dokonując oceny powodów prześladowania, państwa członkowskie uwzględniają następujące elementy:
- a) pojęcie rasy obejmuje w szczególności takie aspekty, jak kolor skóry, pochodzenie lub przynależność do szczególnej grupy etnicznej;
 - b) pojęcie religii obejmuje w szczególności posiadanie przekonań teistycznych, nieisteistycznych i ateistycznych, prywatne lub publiczne uczestniczenie lub nieuczestniczenie w formalnych – indywidualnych lub wspólnotowych – praktykach religijnych, inne czynności religijne czy wyrażane poglądy lub formy indywidualnych lub wspólnotowych zachowań opartych na wierzeniach religijnych lub nakazanych takimi wierzeniami;
 - c) pojęcie narodowości nie ogranicza się do obywatelstwa lub jego braku, lecz obejmuje w szczególności przynależność do grupy określonej przez swoją kulturę, etniczną lub językową tożsamość, swoje wspólne korzenie geograficzne lub polityczne lub przez swoje powiązanie z mieszkańcami innego państwa;
 - d) grupę uznaje się za szczególną grupę społeczną, jeśli w szczególności:
 - członkowie takiej grupy mają jakąś wspólną nieusuwalną cechę wrodzoną lub przeszłość lub charakteryzują się jakimś wspólnym rysem lub przekonaniem na tyle istotnym z punktu widzenia tożsamości lub sumienia, że nie należy nikogo zmuszać do wyrzeczenia się go, oraz
 - grupa ta posiada odrębną tożsamość w danym państwie, ponieważ jest postrzegana przez otaczające społeczeństwo jako inna.

W zależności od sytuacji w kraju pochodzenia szczególna grupa społeczna może oznaczać grupę, u podstaw której leży wspólna cecha orientacji seksualnej. Orientacji seksualnej nie należy rozumieć jako obejmującej czyny uznawane za przestępcze w świetle prawa krajowego państw członkowskich. Aspektom płci, *w tym tożsamości płciowej*, poświęca się

szczególną uwagę w celu określenia przynależności do szczególnej grupy społecznej lub zidentyfikowania cechy charakteryzującej taką grupę.

- e) pojęcie opinii politycznej obejmuje w szczególności posiadanie opinii, idei lub przekonania w kwestii dotyczącej podmiotów potencjalnie dopuszczających się prześladowania, określonych w art. 6, oraz ich polityki lub metod, bez względu na to, czy wnioskodawca działał zgodnie z tą opinią, ideą lub tym przekonaniem.

2. Podczas oceniania, czy obawa wnioskodawcy przed prześladowaniem jest uzasadniona, bez znaczenia jest, czy wnioskodawca rzeczywiście odznacza się rasową, religijną, narodowościową, społeczną lub polityczną cechą powodującą prześladowanie, jeżeli tylko taka cecha jest przypisywana wnioskodawcy przez podmiot dopuszczający się prześladowania.

Artykuł 11

Ustanie statusu

1. Obywatel państwa trzeciego albo bezpaństwowiec przestaje być uchodźcą, jeśli:
 - a) dobrowolnie zwrócił się ponownie o ochronę do państwa, którego jest obywatelem; lub
 - b) utracił swoje obywatelstwo, dobrowolnie ponownie je przyjął; lub
 - c) przyjął nowe obywatelstwo i korzysta z ochrony państwa, którego obywatelstwo przyjął; lub
 - d) dobrowolnie ponownie zamieszkał w państwie, które opuścił lub poza którego granicami przebywał z obawy przed prześladowaniem; lub
 - e) nie może dłużej odmawiać korzystania z ochrony państwa swojego obywatelstwa, albowiem ustały okoliczności, w związku z którymi został uznany za uchodźcę; lub
 - f) będąc bezpaństwowcem, może powrócić do państwa swojego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu, albowiem ustały okoliczności, w związku z którymi został uznany za uchodźcę.

2. W odniesieniu do ust. 1 lit. e) i f) państwa członkowskie zwracają uwagę na to, czy zmiana okoliczności ma charakter na tyle znaczący i trwały, by obawy uchodźcy przed prześladowaniem nie można było dłużej uznawać za uzasadnioną.

3. Ustępu 1 lit. e) i f) nie stosuje się do uchodźcy, który może powołać się na przekonujące powody związane z poprzednim prześladowaniem, uzasadniające jego odmowę skorzystania z ochrony państwa, którego obywatelstwo posiada, lub w przypadku bezpaństwowca – z ochrony państwa jego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu.

Artykuł 12

Wykluczenie

1. Obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec zostaje wykluczony z możliwości uzyskania statusu uchodźcy, jeśli:

- a) jest objęty zakresem stosowania art. 1 lit. D konwencji genewskiej odnoszącego się do ochrony lub pomocy otrzymywanej od organów lub agencji Organizacji Narodów Zjednoczonych innych niż Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców; jeśli taka ochrona lub pomoc ustały z jakichkolwiek powodów, a położenie takiej osoby nie zostało ostatecznie uregulowane zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, osoba taka kwalifikuje się tym samym do korzystania ze świadczeń określonych w niniejszej dyrektywie;
- b) jest uważany przez właściwe organy państwa, w którym się osiedlił, za osobę mającą prawa i obowiązki związane z posiadaniem obywatelstwa tego państwa lub posiadającą prawa i obowiązki im równorzędne.

2. Obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec zostaje wykluczony z możliwości otrzymania statusu uchodźcy, jeżeli istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że:

- a) dokonał zbrodni przeciwko pokojowi, zbrodni wojennej, zbrodni przeciwko ludzkości w rozumieniu aktów międzynarodowych opracowanych w celu ustanowienia przepisów odnoszących się do tych zbrodni;
- b) popełnił poza państwem, które go przyjęło, poważne przestępstwo o charakterze niepolitycznym, zanim został przyjęty jako uchodźca, czyli zanim wydano mu zezwolenie na pobyt na podstawie nadanego statusu uchodźcy; szczególnie okrutne czyny, nawet jeśli zostały popełnione z rzekomo politycznych pobudek, można zakwalifikować jako poważne zbrodnie o charakterze niepolitycznym;
- c) jest winny czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych określonymi w preambule i art. 1 i 2 Karty Narodów Zjednoczonych.

3. Ustęp 2 ma zastosowanie do osób, które podlegają do przestępstw lub czynów określonych w tym ustępie lub w inny sposób uczestniczą w ich popełnianiu.

ROZDZIAŁ IV

Status uchodźcy

Artykuł 13

Nadanie statusu uchodźcy

Państwa członkowskie nadają status uchodźcy obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, który kwalifikuje się do otrzymania takiego statusu zgodnie z rozdziałem II i III.

Artykuł 14

Cofnięcie, pozbawienie lub odmowa przedłużenia ważności statusu uchodźcy

1. W odniesieniu do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych po wejściu w życie dyrektywy 2004/83/WE państwa członkowskie cofają status uchodźcy, pozbawiają tego statusu lub odmawiają przedłużenia ważności tego statusu nadanego przez organ rządowy, administracyjny, sądowy lub quasi-sądowy obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, jeśli przestał on być uchodźcą zgodnie z art. 11.

2. Bez uszczerbku dla określonego w art. 4 ust. 1 obowiązku uchodźcy, by ujawnić wszystkie istotne fakty i dostarczyć wszystkie istotne dokumenty znajdujące się w jego posiadaniu, państwo członkowskie, które nadało status uchodźcy, musi wykazać w każdym indywidualnym przypadku, że dana osoba przestała być lub nigdy nie była uchodźcą, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Państwa członkowskie cofają status uchodźcy, pozbawiają tego statusu lub odmawiają przedłużenia jego ważności obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, jeśli po nadaniu takiej osobie statusu uchodźcy dane państwo członkowskie ustaliło, że:

- a) dana osoba powinna była zostać lub jest wykluczona z możliwości otrzymania statusu uchodźcy zgodnie z art. 12;
- b) dana osoba zniekształciła lub pominęła fakty, w tym posłużyła się fałszywymi dokumentami, i fakty lub dokumenty te zadecydowały o nadaniu jej statusu uchodźcy.

4. Państwa członkowskie mogą cofnąć status, pozbawić lub odmówić przedłużenia ważności statusu nadanego uchodźcy przez organ rządowy, administracyjny, sądowy lub quasi-sądowy, jeżeli:

- a) istnieją racjonalne podstawy, by uznać danego uchodźcę za zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa członkowskiego, w którym przebywa;
- b) dany uchodźca został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo i stanowi zagrożenie dla społeczności tego państwa członkowskiego.

5. W sytuacjach określonych w ust. 4 państwa członkowskie mogą postanowić, że nie nadadzą statusu danemu uchodźcy, w przypadku gdy odnośna decyzja jeszcze nie zapadła.

6. Osoby, do których mają zastosowanie ust. 4 lub 5, kwalifikują się do uzyskania praw określonych w art. 3, 4, 16, 22, 31, 32 i 33 konwencji genewskiej lub praw podobnych, o ile osoby te przebywają w państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ V

Kwalifikowanie się do otrzymania ochrony uzupełniającej

Artykuł 15

Poważna krzywda

Poważna krzywda obejmuje:

- a) karę śmierci lub egzekucję; lub

- b) tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w kraju jego pochodzenia; lub
- c) poważne indywidualne zagrożenie życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikające z masowej przemocy w sytuacjach międzynarodowych lub wewnętrznych konfliktów zbrojnych.

Artykuł 16

Ustanie statusu

1. Obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec przestaje kwalifikować się do otrzymywania ochrony uzupełniającej, jeżeli okoliczności będące podstawą otrzymania statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej przestały istnieć lub uległy zmianie w takim stopniu, że ochrona nie jest już konieczna.
2. Stosując ust. 1, państwa członkowskie biorą pod uwagę, czy zmiana okoliczności ma charakter na tyle znaczący i trwały, że osobie kwalifikującej się do otrzymywania ochrony uzupełniającej nie grozi już rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy.
3. Ustęp 1 nie ma zastosowania do beneficjenta ochrony uzupełniającej, który może powołać się na przekonujące powody związane z poprzednio doznaną poważną krzywdą, uzasadniające jego odmowę skorzystania z ochrony państwa, którego obywatelstwo posiada, lub w przypadku bezpaństwowca – z ochrony państwa jego poprzedniego miejsca zwykłego pobytu.

Artykuł 17

Wykluczenie

1. Obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec zostaje wykluczony z możliwości otrzymania ochrony uzupełniającej, jeżeli istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że:
 - a) dokonał zbrodni przeciwko pokojowi, zbrodni wojennej, zbrodni przeciwko ludzkości w rozumieniu aktów międzynarodowych opracowanych w celu ustanowienia przepisów odnoszących się do tych zbrodni;
 - b) popełnił poważne przestępstwo;
 - c) jest winny czynów sprzecznych z celami i zasadami Organizacji Narodów Zjednoczonych określonymi w preambule i art. 1 i 2 Karty Narodów Zjednoczonych;
 - d) stanowi zagrożenie dla społeczności lub bezpieczeństwa państwa członkowskiego, w którym przebywa.
2. Ustęp 1 ma zastosowanie do osób, które podlegają do przestępstw lub czynów określonych w tym ustępie lub w inny sposób uczestniczą w ich popełnianiu.
3. Państwa członkowskie mogą wykluczyć obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca z możliwości otrzymania ochrony uzupełniającej, jeżeli przed przyjęciem do

państwa członkowskiego popełnił on jedno lub więcej przestępstw nieobjętych zakresem ust. 1, które – gdyby zostały popełnione w danym państwie członkowskim – podlegałyby karze więzienia, i jeżeli opuścił on kraj pochodzenia wyłącznie w celu uniknięcia kary wynikającej z popełnienia tych przestępstw.

ROZDZIAŁ VI

Status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej

Artykuł 18

Nadanie statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej

Państwa członkowskie nadają status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, który kwalifikuje się do otrzymania ochrony uzupełniającej zgodnie z rozdziałem II i V.

Artykuł 19

Cofnięcie, pozbawienie lub odmowa przedłużenia ważności statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej

1. W odniesieniu do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych po wejściu w życie ■ dyrektywy **2004/83/WE** państwa członkowskie cofają status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, pozbawiają tego statusu lub odmawiają przedłużenia ważności tego statusu nadanego przez organ rządowy, administracyjny, sądowy lub quasi-sądowy obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, jeśli przestał on kwalifikować się do otrzymywania ochrony uzupełniającej zgodnie z art. 16.

2. Państwa członkowskie mogą cofnąć status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, pozbawić albo odmówić przedłużenia ważności tego statusu nadanego przez organ rządowy, administracyjny, sądowy lub quasi-sądowy obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, jeśli po otrzymaniu statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej powinien on być zostać wykluczony z możliwości otrzymywania ochrony uzupełniającej zgodnie z art. 17 ust. 3.

3. Państwa członkowskie cofają status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, pozbawiają tego statusu lub odmawiają przedłużenia jego ważności obywatelowi państwa trzeciego lub bezpaństwowcowi, jeżeli:

- a) po otrzymaniu statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej dana osoba powinna była zostać lub jest wykluczona z możliwości otrzymywania ochrony uzupełniającej zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2;
- b) dana osoba zniekształciła lub pominęła fakty, w tym posłużyła się fałszywymi dokumentami, i fakty lub dokumenty te zadecydowały o nadaniu jej statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej.

4. Bez uszczerbku dla określonego w art. 4 ust. 1 obowiązku obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, by ujawnić wszystkie istotne fakty i dostarczyć

wszystkie istotne dokumenty znajdujące się w jego posiadaniu, państwo członkowskie, które nadało status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, musi wykazać w każdym indywidualnym przypadku, że dana osoba przestała kwalifikować się lub nie kwalifikuje się do otrzymywania ochrony uzupełniającej, zgodnie z ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ VII

Zakres ochrony międzynarodowej

Artykuł 20

Zasady ogólne

1. Niniejszy rozdział pozostaje bez uszczerbku dla praw określonych w konwencji genewskiej.
2. O ile nie określono inaczej, niniejszy rozdział ma zastosowanie zarówno do uchodźców, jak i do osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej.
3. Wdrażając przepisy niniejszego rozdziału, państwa członkowskie uwzględniają specyficzną sytuację osób szczególnie podatnych na zagrożenia, takich jak małoletni, małoletni bez opieki, osoby niepełnosprawne, osoby starsze, kobiety w ciąży, rodzice samotnie wychowujący małoletnie dzieci, ofiary handlu ludźmi, osoby **z zaburzeniami psychicznymi** i ofiary tortur, gwałtu lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej.
4. Ustęp 3 ma zastosowanie wyłącznie do osób, które po indywidualnej ocenie ich sytuacji uznano za mające specjalne potrzeby.
5. Wdrażając przepisy niniejszego rozdziału dotyczące dzieci, państwa członkowskie przywiązują szczególną uwagę do najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka.

Artykuł 21

Ochrona przed odesłaniem

1. Państwa członkowskie, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi, przestrzegają zasady non-refoulement.
2. Jeżeli zobowiązania międzynarodowe wspomniane w ust. 1 tego nie zabraniają, państwa członkowskie mogą odesłać uchodźcę, bez względu na to, czy jego status został formalnie uznany, jeżeli:
 - a) istnieją racjonalne podstawy, by uznać danego uchodźcę za zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa członkowskiego, w którym przebywa; lub
 - b) dany uchodźca został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo i stanowi zagrożenie dla społeczności tego państwa członkowskiego.
3. Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie na pobyt, pozbawić tego zezwolenia, odmówić przedłużenia jego ważności lub odmówić jego przyznania uchodźcy, do którego ma zastosowanie ust. 2.

Artykuł 22

Informowanie

Jak najszybciej po nadaniu stosownego statusu ochronnego państwa członkowskie zapewniają beneficjentom ochrony międzynarodowej dostęp do informacji o prawach i obowiązkach wynikających z takiego statusu, w języku, **który jest dla nich zrozumiały lub** można racjonalnie przypuszczać, że jest **on** dla nich zrozumiały.

Artykuł 23

Utrzymanie jedności rodziny

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość utrzymania jedności rodziny.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby członkowie rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej, którzy osobiście nie kwalifikują się do otrzymania tej ochrony, zostali uprawnieni do ubiegania się o świadczenia, o których mowa w art. 24 do **35**, zgodnie z krajowymi procedurami i w zakresie odpowiednim do osobistego statusu prawnego danego członka rodziny.
3. Ustęp 1 i 2 nie mają zastosowania w przypadku, gdy członek rodziny jest lub zostałby wykluczony z możliwości otrzymania ochrony międzynarodowej zgodnie z rozdziałem III i V.
4. Niezależnie od ust. 1 i 2 państwa członkowskie mogą odmówić, ograniczyć lub cofnąć świadczenia, o których tam mowa, ze względu na bezpieczeństwo narodowe lub porządek publiczny.
5. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, iż niniejszy artykuł ma zastosowanie także do innych bliskich krewnych, którzy żyli wspólnie jako część rodziny w momencie opuszczenia państwa pochodzenia i którzy pozostawali wtedy całkowicie lub w głównej mierze na utrzymaniu beneficjenta ochrony międzynarodowej.

Artykuł 24

Zezwolenia na pobyt

1. Tak szybko jak to możliwe po **udzieleniu ochrony międzynarodowej** państwa członkowskie wydają beneficjentom ochrony międzynarodowej zezwolenie na pobyt, które bez uszczerbku dla art. 21 ust. 3 musi być ważne przez co najmniej trzy lata i być odnawialne, chyba że ważne względy bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego dyktują inaczej.

Bez uszczerbku dla **art. 23 ust. 1**, zezwolenia na pobyt, które mają być wydane członkom rodziny beneficjentów **statusu uchodźcy**, mogą być ważne przez okres krótszy niż trzy lata i być odnawialne.

2. Tak szybko jak to możliwe po udzieleniu ochrony międzynarodowej państwa członkowskie wydają beneficjentom pomocy uzupełniającej i członkom ich rodziny odnawialne zezwolenie na pobyt, które musi być ważne przez co najmniej rok, a w razie odnowienia - przez co najmniej dwa lata, chyba że ważne względy bezpieczeństwa

narodowego lub porządku publicznego dyktują inaczej.

Artykuł 25

Dokument podróży

1. Państwa członkowskie wydają beneficjentom statusu uchodźcy dokumenty podróży w formie określonej w wykazie do konwencji genewskiej, służące do podróżowania poza terytoria tych państw członkowskich, chyba że ważne względy bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego dyktują inaczej.
2. Państwa członkowskie wydają beneficjentom ochrony uzupełniającej, którzy nie są w stanie otrzymać paszportu państwa, którego są obywatelami, dokumenty umożliwiające im podróżowanie poza terytorium tych państw członkowskich, chyba że ważne względy bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego dyktują inaczej.

Artykuł 26

Dostęp do zatrudnienia

1. Niezwłocznie po udzieleniu ochrony międzynarodowej państwa członkowskie upoważniają jej beneficjentów do podejmowania zatrudnienia lub działalności na własny rachunek zgodnie z przepisami ogólnie mającymi zastosowanie do danego zawodu oraz do służby publicznej.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby udogodnienia, takie jak zapewnienie osobom dorosłym możliwości kształcenia związanego z zatrudnieniem, szkolenie zawodowe, w tym szkolenie podnoszące kwalifikacje, staże zawodowe oraz usługi doradcze świadczone przez urzędy pracy były oferowane beneficjentom ochrony międzynarodowej na takich samych warunkach co własnym obywatelom.
3. Państwa członkowskie dążą do ułatwienia beneficjentom ochrony międzynarodowej **pełnego** dostępu do **działań**, o których mowa w ust. 2 **■**.
4. Zastosowanie mają obowiązujące w państwach członkowskich przepisy regulujące wynagrodzenie, dostęp do systemów zabezpieczenia społecznego dla osób z zatrudnionych lub prowadzących działalność na własny rachunek oraz inne warunki zatrudnienia.

Artykuł 27

Dostęp do kształcenia

1. Państwa członkowskie przyznają pełny dostęp do systemu kształcenia wszystkim małoletnim, którym udzielono ochrony międzynarodowej, na takich samych warunkach co własnym obywatelom.
2. Państwa członkowskie zezwalają osobom dorosłym, którym udzielono ochrony międzynarodowej, na dostęp do ogólnego systemu edukacji, do dalszego szkolenia lub do przekwalifikowania, na takich samych warunkach co obywatelom państw trzecich legalnie przebywającym na ich terytorium.

Artykuł 28

Dostęp do procedur uznawania kwalifikacji

1. Państwa członkowskie zapewniają równe traktowanie beneficjentów ochrony międzynarodowej i własnych obywateli w zakresie obowiązujących procedur uznawania zagranicznych dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji.
2. Państwa członkowskie dążą do **ułatwienia** beneficjentom ochrony międzynarodowej, którzy nie mogą dostarczyć dokumentów potwierdzających ich kwalifikacje, **pełnego** dostępu do odpowiednich systemów oceny, nostryfikowania i zaliczania ich wcześniejszego kształcenia. Wszystkie takie środki są zgodne z art. 2 ust. 2 i art. 3 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych¹.

Artykuł 29

Opieka społeczna

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby beneficjenci ochrony międzynarodowej otrzymali w państwie członkowskim, które im udzieliło takiej ochrony, niezbędną pomoc społeczną, równoważną pomocy zapewnianej obywatelom tego państwa członkowskiego.
2. ***Tytułem wyjątku od generalnej zasady określonej w ust. 1 państwa członkowskie mogą ograniczyć pomoc socjalną przyznaną osobom korzystającym z ochrony uzupełniającej do podstawowych świadczeń, które w takim przypadku będą dostarczane na takim samym poziomie i na podstawie takich samych warunków kwalifikujących, co własnym obywatelom.***

Artykuł 30

Opieka zdrowotna

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby beneficjenci ochrony międzynarodowej mieli dostęp do opieki zdrowotnej według takich samych kryteriów kwalifikujących co obywatele państwa członkowskiego, które udzieliło takiej ochrony.
2. Państwa członkowskie zapewniają – według takich samych kryteriów kwalifikujących co obywatelom państwa członkowskiego, które **udzieliło ochrony** – odpowiednią opiekę zdrowotną, w tym w razie potrzeby **leczenie zaburzeń psychicznych**, beneficjentom ochrony międzynarodowej o specjalnych potrzebach, takim jak kobiety w ciąży, osoby niepełnosprawne, ofiary tortur, gwałtu lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej oraz małoletnim, którzy padli ofiarą jakichkolwiek form wykorzystania, zaniedbania, eksploatacji, torturowania czy okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania, lub ofiarą konfliktów zbrojnych.

¹ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

Artykuł 31

Małoletni bez opieki

1. Tak szybko jak to możliwe po udzieleniu ochrony międzynarodowej państwa członkowskie przedsięwzięją konieczne środki, aby małoletnim bez opieki zapewnić przedstawicielstwo, sprawowane przez opiekuna prawnego lub w razie konieczności przez organizację odpowiedzialną za opiekę nad małoletnimi i ich dobro, lub by zapewnić innego rodzaju właściwe przedstawicielstwo, w tym przedstawicielstwo oparte na prawodawstwie lub orzeczeniu sądowym.
2. Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie dopilnowują, aby potrzeby małoletnich były właściwie zaspokajane przez wyznaczonego opiekuna prawnego lub przedstawiciela. Właściwe organy dokonują regularnej oceny.
3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby małoletni bez opieki byli umieszczani razem:
 - a) z pełnoletnimi krewnymi; lub
 - b) w rodzinie zastępczej; lub
 - c) w ośrodkach specjalizujących się w kwaterowaniu małoletnich; lub
 - d) w innych miejscach zakwaterowania odpowiednich dla małoletnich.

W tym kontekście uwzględnia się opinię dziecka stosownie do jego wieku i stopnia dojrzałości.

4. Jeżeli to możliwe, nie rozdziela się rodzeństwa, uwzględniając jak najlepsze zabezpieczenie interesów małoletniego, a w szczególności jego wiek i stopień dojrzałości. Zmiany miejsca zamieszkania małoletnich bez opieki ogranicza się do minimum.
5. ***Jeżeli małoletni bez opieki otrzymał ochronę międzynarodową, a jeszcze nie rozpoczęto poszukiwania członków rodziny***, państwa członkowskie ***rozpoczynają*** poszukiwanie członków rodziny małoletnich bez opieki jak najszybciej po udzieleniu ochrony międzynarodowej, dążąc jednocześnie do jak najlepszego zabezpieczenia interesów małoletniego. ***Jeżeli członków rodziny zaczęto już szukać, państwa członkowskie w stosownych przypadkach kontynuują poszukiwania.*** W przypadkach gdy może dojść do zagrożenia życia lub integralności fizycznej małoletniego lub jego bliskich krewnych, szczególnie jeżeli pozostali oni w kraju pochodzenia, należy zadbać o poufność gromadzenia, przetwarzania i obiegu informacji dotyczących tych osób.
6. Osoby pracujące z małoletnimi bez opieki muszą posiadać i na bieżąco otrzymywać odpowiednie szkolenie w zakresie potrzeb takich małoletnich.

Artykuł 32

Dostęp do zakwaterowania

1. Państwa członkowskie zapewniają beneficjentom ochrony międzynarodowej dostęp

do zakwaterowania na takich samych zasadach co innym obywatelom państw trzecich legalnie przebywającym na ich terytorium.

2. *Mimo że dopuszcza się krajową praktykę rozpraszania beneficjentów ochrony międzynarodowej*, państwa członkowskie dążą do wdrażania polityki zapobiegającej dyskryminacji beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz zapewniającej jednakowe szanse w dostępie do zakwaterowania.

Artykuł 33

Swoboda przemieszczania się w państwie członkowskim

Państwa członkowskie zezwalają beneficjentom ochrony międzynarodowej na swobodne przemieszczanie się w obrębie swojego terytorium na takich samych warunkach i z tymi samymi ograniczeniami, jakie są przewidziane dla innych obywateli państw trzecich legalnie przebywających na ich terytorium.

Artykuł 34

Dostęp do ułatwień integracyjnych

W celu ułatwienia integracji beneficjentów ochrony międzynarodowej ze społeczeństwem państwa członkowskie zapewniają im dostęp do programów integracyjnych uznanych przez nie za odpowiednie w stosunku do specyficznych potrzeb beneficjentów *statusu uchodźcy lub osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej* lub tworzą warunki gwarantujące dostęp do takich programów.

Artykuł 35

Repatriacja

Państwa członkowskie mogą zapewniać pomoc beneficjentom ochrony międzynarodowej, którzy pragną zostać repatriowani.

ROZDZIAŁ VIII

Współpraca administracyjna

Artykuł 36

Współpraca

Każde z państw członkowskich wyznacza krajowy punkt kontaktowy oraz przekazuje jego adres Komisji. Komisja przekazuje tę informację pozostałym państwom członkowskim.

Państwa członkowskie w kontakcie z Komisją podejmą wszelkie niezbędne środki, aby nawiązać bezpośrednią współpracę i wymianę informacji między właściwymi organami.

Artykuł 37

Personel

Państwa członkowskie dopilnowują, aby organy i inne organizacje wdrażające niniejszą dyrektywę odbyły niezbędne szkolenie i były związane zasadą poufności, zgodnie z przepisami prawa krajowego, w odniesieniu do informacji uzyskanych podczas pracy.

ROZDZIAŁ IX

Przepisy końcowe

Artykuł 38

Sprawozdania

1. Do dnia ...* Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy i proponuje wszelkie niezbędne zmiany. **Propozycje zmian składane są priorytetowo do art. 2 i 7.** Do dnia ...** państwa członkowskie przesyłają Komisji wszelkie informacje istotne do sporządzenia tego sprawozdania.
2. Po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przynajmniej co pięć lat sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 39

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z przepisami art. **1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 i 35** najpóźniej do dnia ...*. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów **oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.**

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także pouczenie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego pouczenia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego z dziedziny objętej niniejszą dyrektywą ■ .

Artykuł 40

* Proszę wstawić datę Dz.U.: 42 miesiące od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

** Proszę wstawić datę Dz.U.: 36 miesięcy od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

* Proszę wstawić datę Dz.U.: 24 miesiące od daty opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Uchylenie

Dyrektywa 2004/83/WE zostaje niniejszym uchylona **w odniesieniu do państw związanych niniejszą dyrektywą** ze skutkiem od dnia [dzień po dacie określonej w artykule 39 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy]*, bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich pod względem terminu przeniesienia dyrektywy do prawa krajowego, który to termin określono w załączniku I część B.

W przypadku państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 41

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuły , 2, 4, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 i 35 stosuje się od dnia [dzień po dacie określonej w art. 39 ust. 1 akapit pierwszy]*.

Artykuł 42

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich **zgodnie z Traktatami**.

Sporządzono dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Część A

Uchylona dyrektywa
(o której mowa w art. 40)

Dyrektywa Rady 2004/83/WE

(Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12)

Część B

Termin przeniesienia do prawa krajowego
(o którym mowa w art. 39)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
2004/83/EC	10 października 2006 r.

ZAŁĄCZNIK II
TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2004/83/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2, wprowadzenie	art. 2, wprowadzenie
art. 2 lit. a)	art. 2 lit. a)
-	art. 2 lit. b)
art. 2 lit. b)-g)	art. 2 lit c)-h)
-	art. 2 lit. i)
art. 2 lit. h)	art. 2 lit. j) tiret pierwsze i drugie
-	art. 2 lit. j) tiret trzecie, czwarte i piąte
-	art. 2 lit. k)
art. 2 lit. i)	art. 2 lit. l)
art. 2 lit. j)	art. 2 lit. m)
art. 2 lit. k)	art. 2 lit. n)
art. 3	art. 3
art. 4	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6
art. 7	art. 7
art. 8 ust. 1 i 2	art. 8 ust. 1 i 2
art. 8 ust. 3	-
art. 9	art. 9

art. 10	art. 10
art. 11 ust. 1 i 2	art. 11 ust. 1 i 2
-	art. 11 ust. 3
art. 12	art. 12
art. 13	art. 13
art. 14	art. 14
art. 15	art. 15
art. 16 ust. 1 i 2	art. 16 ust. 1 i 2
-	art. 16 ust. 3
art. 17	art. 17
art. 18	art. 18
art. 19	art. 19
art. 20 ust. 1-5	art. 20 ust. 1-5
art. 20 ust. 6 i 7	-
art. 21	art. 21
art. 22	art. 22
art. 23 ust. 1	art. 23 ust. 1
Art. 23 ust. 2 akapit pierwszy	Art. 23 ust. 2 akapit pierwszy
art. 23 ust. 2 akapit drugi	-
art. 23 ust. 2 akapit trzeci	-
art. 23 ust. 3-5	art. 23 ust. 3-5
art. 24 ust. 1	art. 24 ust. 1

art. 24 ust. 2	-
art. 25	art. 25
art. 26 ust. 1-3	art. 26 ust. 1-3
art. 26 ust. 4	-
art. 26 ust. 5	art. 26 ust. 4
art. 27 ust. 1 i 2	art. 27 ust. 1 i 2
art. 27 ust. 3	art. 28 ust. 1
-	art. 28 ust. 2 i 3
art. 28 ust. 1	art. 29 ust. 1
art. 28 ust. 2	-
art. 29 ust. 1	art. 30 ust. 1
art. 29 ust. 2	-
art. 29 ust. 3	art. 30 ust. 2
art. 30	art. 31
art. 31	art. 32
art. 32	art. 33
art. 33	art. 34
art. 34	art. 35
art. 35	art. 36
art. 36	art. 37
art. 37	art. 38
art. 38	art. 39
-	art. 40
art. 39	art. 41

art. 40

–

–

art. 42

załącznik I

załącznik II

Or. en

UZASADNIENIE

Wniosek Komisji w sprawie przekształcenia pierwotnej dyrektywy 2004/83/WE to krok w kierunku przejścia na wspólną europejską politykę azylową do 2012 r. W fazie przygotowywania pierwotnej dyrektywy prowadzono jedynie konsultacje z Parlamentem Europejskim, jednak po wejściu w życie traktatu lizbońskiego Parlament uzyskał prawo współdecyzji. Nowy wniosek przedstawiany obecnie zgromadzeniu plenarnemu to wynik sześciu nieoficjalnych tur rozmów trójstronnych i należy mieć nadzieję, że porozumienie w jego sprawie zostanie osiągnięte w pierwszym czytaniu.

Aktualna dyrektywa zawiera dwa kluczowe elementy: **podstawę nadania** danej osobie statusu uchodźcy lub przyznania ochrony uzupełniającej oraz **zakres** ochrony pod względem zamieszkania, zatrudnienia oraz praw socjalnych w obrębie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za ochronę.

Komisja wysunęła **wniosek w sprawie przekształcenia** (dyrektywa COM(2009)0551 wersja ostateczna 2) w związku z koniecznością dokonania przeglądu wcześniejszej dyrektywy oraz wskutek rozwoju orzecznictwa. Jest oczywiste, że pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi istnieją znaczne różnice, jeżeli chodzi o wdrażanie obowiązującej obecnie dyrektywy. Prowadzi to do ogromnego zróżnicowania pod względem wskaźników uznawania wniosków, a także oznacza ryzyko wtórnego przemieszczania się wnioskodawców. Choć niektóre rozbieżności można wyeliminować w drodze zacieśnionej współpracy, w której ważną rolę odegra nowy Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu, konieczne jest wyjaśnienie ram prawnych – samej dyrektywy – w celu zapewnienia stabilniejszych, wyraźniejszych ram procesu wdrażania.

Ważną zmianą jest propozycja zbliżenia do siebie dwóch kategorii ochrony i w związku z tym ukucie ogólnego terminu „beneficjenci ochrony międzynarodowej”. Zabieg ten będzie przypominał władzom wykonawczym, że te dwie kategorie ochrony wzajemnie się uzupełniają: ochrona uzupełniająca nie ma mniejszego znaczenia dla osób, którym grozi poważne niebezpieczeństwo w przypadku powrotu do kraju pochodzenia. Celem wniosku jest również dalsze zbliżenie do siebie uprawnień przysługujących w ramach ochrony, z których chyba najważniejszym jest dostęp do rynku pracy. Większość państw członkowskich tylko w niewielkim stopniu różnicuje obie te grupy. Jednak istnieje możliwość różnego ich traktowania w trzech dziedzinach: ochrona socjalna (co odzwierciedla osiągnięte status quo – ochrony socjalnej dotyczy odnośny punkt preambuły); działania integracyjne i zezwolenia na pobyt – choć w tej drugiej kwestii poczyniono pewne postępy, a mianowicie zezwolenie na pobyt osób objętych ochroną uzupełniająca odnawiane po roku musi mieć długość przynajmniej dwóch lat (aktualnie niewiele państw członkowskich zachowuje to rozróżnienie), Parlament Europejski uznał, że jest to ważne dla integracji i zapewnia danej osobie większe poczucie stabilności.

Poczyniono również postępy w kwestiach odnoszących się do płci i tożsamości płciowej. Wyraźnie mówi się o nich w artykułach odnoszących się do grup społecznych, którym grozi prześladowanie. W punktach preambuły dodano nawiązanie do zwyczajów i tradycji prawnych mogących mieć szkodliwe skutki, takich jak okaleczanie narządów płciowych.

Jeżeli chodzi o najlepszy interes dziecka, trudno było znaleźć jego definicję w treści artykułów, zatem w punkcie 17 preambuły podaliśmy uzgodniony skrócony zbiór zasad. Proponowana poprawka do art. 8 ust. 2 dotycząca konkretnie opieki nad osobami małoletnimi pozostającymi bez opieki stanowi obecnie osobny punkt preambuły. Ciągłość opieki nad takimi dziećmi to kwestia, jaką należy zająć się we wszystkich aspektach europejskiego systemu azylowego, stąd proponowana poprawka do art. 31 ust. 5, która powinna zapewnić niezbędną ciągłość w odszukiwaniu członków rodziny.

Poglądy PE na rozszerzenie zakresu definicji rodziny okazały się nie do przyjęcia przez Radę, choć poczyniono niewielkie postępy w tej dziedzinie w postaci dodania rodzica bądź innego członka w związku z beneficjentem, który przebywa już w państwie członkowskim. Czas pokaże, czy nieuwzględnienie małoletnich pozostających w związkach małżeńskich stanowić będzie lukę w przepisach dotyczących ochrony, stąd włączenie art. 2 do klauzuli przeglądu. Pomimo wyraźnych sformułowań zawartych w tym artykule, a także jego stosunku do potrzeb w dziedzinie ochrony, niektóre państwa członkowskie pragną zachować bardzo wąską definicję rodziny obawiając się napływu wniosków o łączenie rodzin w przyszłości, pomimo faktu, że dyrektywa wyraźnie określa zasady odnoszące się do uchodźców. Osoby małoletnie pozostające w związkach małżeńskich wymienione są obecnie w punkcie 36a preambuły w związku ze świadczeniami.

Artykuł 7 dotyczy podmiotów udzielających ochrony. W Parlamencie Europejskim istnieje zdecydowany pogląd, że co do zasady jedynie państwa mogą być postrzegane jako podmioty udzielające ochrony: organy międzynarodowe nie posiadają atrybutów państwa i nie mogą być stronami konwencji międzynarodowych. Niewielka zmiana pierwotnego artykułu ma na celu wzmocnienie wymogów w stosunku do podmiotów niepublicznych, jeżeli mają one być postrzegane jako zdolne do oferowania skutecznej i trwałej (obecnie mającej charakter nietymczasowy) ochrony. Artykuł 7 pojawia się również w klauzuli rewizyjnej z uwagi na stałe uwzględnianie podmiotów niepublicznych.

Artykuł 8 dotyczy ochrony wewnętrznej w kraju ucieczki. W tym przypadku Rada postanowiła nie dokonywać znaczących zmian sformułowań Komisji, choć przyjęto część poprawek Parlamentu w punktach preambuły, w szczególności poprawki odnoszące się do zdecydowanego stanowiska przeciwko ochronie wewnętrznej w przypadkach, gdy państwo jest podmiotem dopuszczającym się prześladowania.

Tabele korelacji nadal pozostają kwestią przysparzającą trudności, jednak sprawozdawca sugeruje Parlamentowi przyjęcie głównych założeń porozumienia, które stanowi krok naprzód w stosunku do obowiązującej dyrektywy, oferując osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej większe bezpieczeństwo, państwom członkowskim większą jasność, a być może nawet ograniczenie liczby aktualnie istniejących rozbieżności w procesie tworzenia sprawiedliwego i skutecznego systemu.

ZAŁĄCZNIK: PISMO KOMISJI PRAWNEJ

KOMISJA PRAWNA

PRZEWODNICZĄCY

Nr ref.: D(2010)5206

Fernando LOPEZ AGUILAR
Przewodniczący Komisji Wolności Obywatelskich,
Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych
ASP 11G306
Bruksela

Przedmiot: *Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych norm dotyczących kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz zakresu udzielanej ochrony
COM(2009) COM(2009) 551 wersja ostateczna z dnia 21.10.2009 r. –
2009/0164 (COD)*

Szanowny Panie Przewodniczący!

Komisja Prawna, której mam zaszczyt przewodniczyć, przeanalizowała ww. wniosek zgodnie z art. 87 o przekształceniu, wprowadzonym do regulaminu Parlamentu.

Artykuł 87 ust. 3 brzmi następująco:

„Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie wnosi zmian merytorycznych innych niż te, które we wniosku określono jako takie, informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

W takim przypadku, poza poprawkami spełniającymi warunki przewidziane w art. 156 i 157, komisja przedmiotowo właściwa dopuszcza wyłącznie poprawki dotyczące części wniosku zawierających zmiany.

Jeżeli jednak, zgodnie z pkt 8 porozumienia międzyinstytucjonalnego, właściwa komisja zamierza także złożyć poprawki do ujednoliconych fragmentów wniosku, powiadamia ona niezwłocznie o tym zamiarze Radę i Komisję, zaś Komisja powinna poinformować komisję, przed głosowaniem zgodnie z art. 54, o swoim stanowisku w sprawie poprawek i o tym, czy zamierza wycofać wniosek dotyczący przekształcenia”.

W oparciu o opinię Wydziału Prawnego, którego przedstawiciele uczestniczyli w posiedzeniach konsultacyjnej grupy roboczej analizującej wniosek dotyczący przekształcenia, oraz zgodnie z zaleceniami sprawozdawcy Komisja Prawna uważa, że przedmiotowy wniosek

nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te, które zostały określone jako takie we wniosku lub w opinii grupy roboczej, oraz że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniej przyjętych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejącego tekstu, bez zmian merytorycznych.

Ponadto zgodnie z art. 87 Komisja Prawna uznała techniczne dostosowania zaproponowane w opinii wyżej wspomnianej grupy roboczej za konieczne do zapewnienia zgodności wniosku z zasadami dotyczącymi przekształcenia.

Podsumowując, po przedyskutowaniu sprawy na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2010 r. Komisja Prawna zaleca, 22 głosami za i bez głosów wstrzymujących się¹, by Pana komisja, będąca komisją właściwą, przystąpiła do rozpatrywania rzeczzonego wniosku zgodnie z przedstawionymi sugestiami i z art. 87.

Z wyrazami szacunku,

Klaus-Heiner LEHNE

Zał.: Opinia konsultacyjnej grupy roboczej

¹ Klaus-Heiner Lehne, Raffaele Baldassarre, Sebastian Valentin Bodu, Marielle Gallo, Alajos Mészáros, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Antonio Masip Hidalgo, Bernhard Rapkay, Evelyn Regner, Alexandra Thein, Diana Wallis, Cecilia Wikström, Christian Engström, Jiří Maštálka, Francesco Enrico Speroni, Piotr Borys, Vytautas Landsbergis, Kurt Lechner, Arlene McCarthy, Toine Manders, Eva Lichtenberger, Sajjad Karim.

ZAŁĄCZNIK: OPINIA GRUPY KONSULTACYJNEJ SŁUŻB PRAWNYCH
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I KOMISJI

KONSULTACYJNA GRUPA ROBOCZA
SŁUŻB PRAWNYCH

Bruksela, dnia 23 listopada 2009 r.

OPINIA

**DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
RADY
KOMISJI**

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych norm dotyczących kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz zakresu udzielanej ochrony

(przekształcenie)

COM(2009)0551 z 21.10.2009 r. – 2009/0164(COD)

Mając na uwadze Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych, a w szczególności jego pkt 9, konsultacyjna grupa robocza, złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, odbyła posiedzenie w dniu 29 października 2009 r. w celu rozpatrzenia między innymi wyżej wymienionego wniosku przedstawionego przez Komisję.

W wyniku przeprowadzonej na posiedzeniu¹ analizy wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady przekształcającej dyrektywę Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dotyczących kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują ochrony międzynarodowej oraz zawartości przyznawanej ochrony konsultacyjna grupa robocza stwierdziła jednomyślnie, co następuje:

- 1) W art. 9 ust. 3 sformułowanie początkowe „Zgodnie z art. 2 lit. c)” należy dostosować w taki sposób, aby miało następujące brzmienie: „Zgodnie z art. 2 lit. d)”.
- 2) W art. 19 ust. 1 wyrazy „po wejściu w życie niniejszej dyrektywy” należy dostosować w taki sposób, aby miały następujące brzmienie: „po wejściu w życie dyrektywy 2004/83/WE”.

¹ Konsultacyjna grupa robocza miała do dyspozycji angielską, francuską i niemiecką wersję językową wniosku i prowadziła prace w oparciu o wersję angielską, stanowiącą źródłową wersję językową omawianego tekstu.

3) W art. 23 ust. 2 odniesienie do „art. 24-34” należy dostosować w taki sposób, aby miało następujące brzmienie: „art. 24-27 i art. 29-35”.

4) W art. 39 ust. 1 akapit pierwszy ostatnie zdanie „Niewłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą” należało oznaczyć szarym wyróżnieniem używanym zazwyczaj do zaznaczania zmian merytorycznych w tekstach dotyczących przekształcenia.

5) W art. 39 ust. 2 ostatnie wyrazy „oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą” należało oznaczyć szarym wyróżnieniem.

6) W art. 42 należy przywrócić ostatnie wyrazy art. 40 dyrektywy Rady 2004/83/WE („zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską”).

7) W załączniku I część B datę 10 października 2006 r. należy zastąpić datą 9 października 2006 r.

W rezultacie na podstawie analizy wniosku konsultacyjna grupa robocza jednomyślnie stwierdziła, że wniosek ten nie zawiera innych istotnych zmian oprócz tych, które już zostały zaznaczone jako takie we wniosku lub w niniejszej opinii. Grupa konsultacyjna stwierdziła również w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszego aktu z tymi zmianami merytorycznymi, że wniosek zawiera prostą kodyfikację obowiązującego tekstu, bez zmian merytorycznych.

C. PENNERA
Dyrektor Wydziału Prawnego
Dyrektor Generalny

J.-C. PIRIS

L. ROMERO REQUENA
Dyrektor Wydziału Prawnego

PROCEDURA

Tytuł	Minimalne normy dotyczące kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub beneficjentów ochrony międzynarodowej oraz zakresu udzielanej ochrony (przekształcenie)	
Odsyłacze	COM(2009) 0551 – C7-0250/2009 – 2009/0164(COD)	
Data przedstawienia w PE	21.10.2009	
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia na posiedzeniu	LIBE 12.11.2009	
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	JURI 12.11.2009	
Sprawozdawca(y) Data powołania	Jean Lambert 11.1.2010	
Rozpatrzenie w komisji	24.5.2011	12.7.2011
Data przyjęcia	12.7.2011	
Wynik głosowania końcowego	+: 46 -: 3 0: 1	
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jan Philipp Albrecht, Sonia Alfano, Alexander Alvaro, Gerard Batten, Vilija Blinkevičiūtė, Mario Borghesio, Rita Borsellino, Emine Bozkurt, Simon Busuttill, Philip Claeys, Carlos Coelho, Rosario Crocetta, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, H��l��ne Flautre, Kinga G��ncz, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, ��gnes Hankiss, Anna Hedh, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Timothy Kirkhope, Juan Fernando López Aguilar, Baroness Sarah Ludford, Monica Luisa Macovei, Véronique Mathieu, Jan Mulder, Antigoni Papadopoulou, Georgios Papanikolaou, Carmen Romero López, Birgit Sippel, Csaba S��gor, Renate Sommer, Rui Tavares, Wim van de Camp, Renate Weber, Tatjana ��danoka	
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Edit Bauer, Anna Maria Corazza Bildt, Ioan Enciu, Monika Hohlmeier, Jean Lambert, Antonio Masip Hidalgo, Mariya Nedelcheva, Hubert Pirker, Mich��le Striffler, Kyriacos Triantaphyllides, Cecilia Wikstr��m	
Data złożenia	14.7.2011	